

Δήμητρα Αθανασοπούλου

ΜΝΗΜΗ ΛΕΥΚΗ

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία
Αθήνα 2022

Η Δήμητρα Αθανασοπούλου είναι Διδάκτωρ Ψυχαναλυτικής Ανθρωπολογίας του Πανεπιστημίου του Παρισιού (Paris 7 Denis Diderot). Εργάζεται ως δημοσιογράφος και ψυχολόγος. Τα τελευταία χρόνια διατηρεί τη στήλη «Ψυχανάλυσέ το» στην Εφημερίδα των Συντακτών. Η συλλογή των άρθρων, ένα χρονολόγιο στο μεταίχμιο της επικαιρότητας και της ψυχαναλυτικής ερμηνείας κυκλοφορεί σε βιβλίο.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6945405750

Email: dimi.athanasopoulou@yahoo.com

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (περίοδος 2021-2022) με εισηγητές τους Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη, Θανάση Τριαρίδη και Ανθή Τσιρούκη. Το θεατρικό έργο *MNHMH ΛΕΥΚΗ* διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND [Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα].

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Είμαστε όσα θυμόμαστε; Ή μήπως είμαστε όσα ξεχνάμε; Η νευροεπιστήμονας Νέσα Ρένταν αντιμετωπίζει εδώ και χρόνια τις τραυματικές αναμνήσεις σε κυτταρικό επίπεδο μέσα από μια αγωγή που εστιάζει στην κατανόηση της ικανότητας του εγκεφάλου να μειώνει τις τραυματικές εμπειρίες. Χρωστάει την επιστημονική ανακάλυψη στον σύζυγό της, ο οποίος ήταν κάποτε ασθενής της και είχε δεχτεί να γίνει ένα είδος πειραματόζωου. Ο Φεντόρ Μπαρέ έπασχε από διαταραχή μετατραυματικού στρες, κρίσεις πανικού, ιλίγγους. Έγινε ο πρώτος άνθρωπος στον οποίο εφαρμόστηκε η νέα μέθοδος. Θεραπεύτηκε και η Νέσα Ρένταν έγινε διάσημη και ευτυχισμένη πλάι του. Όταν ο Φεντόρ, έπειτα από δέκα χρόνια κοινής ζωής, ερωτεύεται την Άννα και αποφασίζει να ζήσει μαζί της, η Νέσα βρίσκεται σε μια διαδικασία, ερήμην του, να εφαρμόσει πάνω του τη θεραπεία αντίστροφα, δηλαδή να επαναφέρει τα τραύματα και τη διαταραχή μετατραυματικού στρες, για να τον εγκλωβίσει κοντά της. Μόνο που κανένας δεν είναι χωρίς μυστικά. Ακόμα κι αν έχει προσπαθήσει να σβήσει κάθε μνημονικό ίχνος.

Ένα έργο για τη μνήμη που πληγώνει και τη μνήμη που κοιμίζουμε.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Νέσα Ρένταν

Η Νέσα (ανάμεσα στα 40 και τα 50) έχει αλλάξει το όνομά της. Είναι κόρη ενός ψυχιάτρου που καταδικάστηκε για απάνθρωπα βασανιστήρια σε ψυχικά ασθενείς για «ερευνητικούς σκοπούς». Η Κλοτίλντ έγινε Νέσα, έφυγε για σπουδές σε άλλη χώρα, έγινε νευροεπιστήμονας και, μετά τη θεραπεία του Φεντόρ, διάσημη για τη διαγραφή τραυματικών αναμνήσεων.

Φεντόρ Μπαρέ

Ο Φεντόρ (ανάμεσα στα 40 και τα 50) μεγάλωσε με έναν κακοποιητικό πατέρα. Γνώρισε τη Νέσα όταν ζήτησε βοήθεια για τη διαγραφή των τραυματικών αναμνήσεων που δεν του επέτρεπαν να έχει φυσιολογική ζωή.

Άννα Ζάρεφ

Η Άννα (ανάμεσα στα 30 και τα 40) είναι ποιήτρια. Αγνοεί τις ρίζες της, καθώς μεγάλωσε με θετούς γονείς.

Ο ψυχαναλυτής Λεόν Ροσάρ

Άνδρας γύρω στα 60.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ - ΤΟΜΟΓΡΑΦΙΑ

*Ιατρείο. Η Νέσα όρθια μπροστά από ένα μηχάνημα.
Ο Φεντόρ καθιστός σε μια καρέκλα.*

Φεντόρ: Θα μου πεις κάτι επιτέλους, Νέσα;

Νέσα: Προσπαθώ.

Φεντόρ: Πες μου τι βλέπεις.

Νέσα: (Γιάση.)

Φεντόρ: Νέσα, σου μιλάω.

Νέσα: Ηρέμησε, Φεντόρ.

Φεντόρ: Πώς να ηρεμήσω όταν κοιτάζεις αμίλητη εδώ και τριάντα λεπτά μια τομογραφία;

Νέσα: Δεν είναι απλά «μια τομογραφία».

Φεντόρ: Τι είναι;

Νέσα: Είναι η δική σου τομογραφία!

Φεντόρ: Γιατί έχουν επανέλθει οι ταχυκαρδίες κι αυτές οι ίδιες σκέψεις; Αυτές που με τόσο κόπο καταφέραμε τότε να διώξουμε...

Νέσα: Είναι ριζωμένες στην αμυγδαλή σου, γλυκέ μου.

Φεντόρ: Νόμιζα πως η αμυγδαλή είχε πάψει να μου ορίζει τον εγκέφαλο. Με είχες διαβεβαιώσει...

Νέσα: Αυτό συνέβη πριν από αρκετά χρόνια, Φεντόρ.

Φεντόρ: Ναι... Μου είχες πει τότε πως θα ξεμπερδεύαμε οριστικά με τις αϋπνίες, τους κρύους ιδρώτες, τους σπασμούς.

Νέσα: Σκέψου όμως. Δεν έχουν αλλάξει πολλά έκτοτε;

Φεντόρ: Φυσικά. Τι σχέση έχει όμως αυτό με τη θεραπεία μου;

Νέσα: Μια τέτοια θεραπεία δεν περιορίζεται στο ιατρικό κομμάτι, αλλά...

Φεντόρ: Αλλά τι;

Νέσα: Ξεχνάς πως το πρόβλημά σου δεν ήταν οργανικό;

Φεντόρ: Όχι βέβαια.

Νέσα: Χρειάζεσαι ηρεμία, αγάπη. Σταθερό πλαίσιο.

Φεντόρ: Μα ήμουν ήρεμος μέχρι πριν από λίγες εβδομάδες.

Νέσα: Όχι, δεν ήσουν.

Φεντόρ: Εννοώ πως αισθανόμουν εξαιρετικά καλά. Πλήρης και ευτυχής. Μέχρι που ξανάρχισε...

Νέσα: Πλήρης και ευτυχής! Σου υπενθυμίζω πως είμαι ακόμα γυναίκα σου. Ας είναι... Παραμένω πάντα γιατρός σου. Συνεχίζεις να δουλεύεις;

Φεντόρ: Τις τελευταίες μέρες δεν μπορώ καν να κρατήσω σταθερό τον φακό.

Νέσα: Πότε ήταν η τελευταία φορά που φωτογράφησες;

Φεντόρ: Την αλήθεια;

Νέσα: Πάντα.

Φεντόρ: Την Άννα, στον κήπο.

Νέσα: Και;

Φεντόρ: Έτρεμε το χέρι μου.

Νέσα: Της έχεις μιλήσει;

Φεντόρ: Δεν χρειάζεται. Το ζει.

Νέσα: Και;

Φεντόρ: Φοβάμαι πως δεν θα το αντέξει.

Νέσα: Μήπως τελικά αυτό το αίσθημα άγχους επιδεινώνει την κατάστασή σου;

Φεντόρ: Αυτό πιστεύεις;

Νέσα: Είναι ένα σοβαρό ενδεχόμενο.

Φεντόρ: Το λες ως γιατρός μου;

Νέσα: Φυσικά, Φεντόρ.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ - ΣΥΝΕΔΡΙΑ

Δέκα χρόνια πριν. Ο Φεντόρ βρίσκεται στο γραφείο ενός ψυχαναλυτή, ξαπλωμένος σε ένα ανάκλιτρο.

Φεντόρ: Το κεφάλι μου πάει να σπάσει. Αν δεν σπάσει από μόνο του, θα το σπάσω εγώ. Γεννά σκέψεις. Διαρκώς. Τις ίδιες σκέψεις.

Ψυχαναλυτής: Τι είδους σκέψεις;

Φεντόρ: Ξέρετε, πριν το μεγάλο ξέσπασμα υπάρχει πάντα μια βουβή κρίση.

Ψυχαναλυτής: Οι σκέψεις έχουν εικόνες;

Φεντόρ: Βουβές. Θυμάμαι τον ήχο από το δερμάτινο λουρί να μου τσακίζει τα πλευρά. Και από τους λυγμούς μου και τα παρακαλετά μου. Αλλά δεν μπορώ να το ακούσω. Το λουρί απλώνεται σαν σιά.

Ψυχαναλυτής: Ποιος κρατάει το λουρί;

Φεντόρ: Ο πατέρας μου.

Ψυχαναλυτής: Τι σκέφτεστε;

Φεντόρ: Σκέφτομαι... σκέφτομαι ότι θέλω να του δέσω το λουρί γύρω από τον λαιμό για να μη συνεχίσει. Δεν κάνω τίποτα. Δεν μπορώ να κάνω. Είμαι οκτώ ετών. Εκείνος συνεχίζει. Είναι πιωμένος. Βρίζει.

Ψυχαναλυτής: Πώς σας αποκαλεί;

Φεντόρ: Άχρηστο μπάσταρδο.

Ψυχαναλυτής: Του απαντάτε;

Φεντόρ: Του λέω «είμαι το δικό σου μπάσταρδο». Εξαγριώνεται κι άλλο.

Ψυχαναλυτής: Τι κάνετε;

Φεντόρ: Προσπαθώ να ξεφύγω. Κρύβομαι, αλλά με βρίσκει.

Ψυχαναλυτής: Τι κάνεις;

Φεντόρ: Συνεχίζει να με χτυπάει και να ουρλιάζει.

Ψυχαναλυτής: Και μετά;

Φεντόρ: Δεν θυμάμαι.

Ψυχαναλυτής: Τι θυμάστε;

Φεντόρ: Μια άλλη μέρα. Με αναγκάζει να αποστηθίσω σελίδες από τον Πλούταρχο και γρουλίζει «θα σε κάνω Σπαρτιάτη ή είλωτα. Διάλεξε».

Ψυχαναλυτής: Πώς νιώθετε;

Φεντόρ: Θέλω να γίνω αόρατος. Να περνάω απαρατήρητος. Για να μην προκαλώ. Και φάχνω να βρω έναν τρόπο να επιστρέψω στη μάνα μου. Της έχει πάρει την επιμέλεια λόγω ασθένειας.

Ψυχαναλυτής: Πότε επιστρέφετε στη μητέρα σας;

Φεντόρ: Μετά από έξι μήνες. Όταν είναι ξανά σε θέση να με φροντίζει. Είμαι υποχρεωμένος όμως να περνάω μαζί του τα Σαββατοκύριακα. Κι αυτό είναι ακόμα πιο δύσκολο.

Ψυχαναλυτής: Γιατί;

Φεντόρ: Γιατί συνηθίζω το σπίτι της μάνας μου. Εκεί δεν υπάρχει λουρί.

Ψυχαναλυτής: Τι κάνετε γι' αυτό;

Φεντόρ: Δεν μπορώ να κάνω κάτι. Εύχομαι μόνο να εξαφανιστεί εκείνος.

Ψυχαναλυτής: Οι κρίσεις πανικού πότε ξεκινούν;

Φεντόρ: Χρόνια αργότερα. Στο πρώτο έτος του πανεπιστημίου.

Ψυχαναλυτής: Με κάποια αφορμή;

Φεντόρ: Αφού γνώρισα μια κοπέλα.

Ψυχαναλυτής: Ήταν η πρώτη σας κοπέλα;

Φεντόρ: Η πρώτη για την οποία ένιωσα την καρδιά μου να χτυπάει. Και μαζί με την καρδιά μου, πήγαινε να σπάσει το μυαλό μου – κρύος ιδρώτας, ίλιγγοι, τρέμουλο, κομμένη ανάσα...

Ψυχαναλυτής: Από την αρχή;

Φεντόρ: Από τότε που κατάλαβα.

Ψυχαναλυτής: Τότε που καταλάβατε;

Φεντόρ: Πως είμαι ερωτευμένος.

Ψυχαναλυτής: Δεν είχατε το δικαίωμα;

Φεντόρ: Και ο πατέρας μου έλεγε πως ήταν πολύ ερωτευμένος με τη μάνα μου. Και τη σακάτεψε – ψυχικά και σωματικά.

Ψυχαναλυτής: Τι φοβηθήκατε;

Φεντόρ: Δεν ξέρω.

Ψυχαναλυτής: Μήπως σκεφτήκατε πως ο έρωτας θα μπορούσε να μεταμορφώσει κι εσάς σε τέρας;

Φεντόρ: Ίσως

Ψυχαναλυτής: Ερωτευτήκατε ξανά έκτοτε;

Φεντόρ: Όχι. Μόνο εκείνη την κοπέλα.

Ψυχαναλυτής: Και τι απέγινε;

Φεντόρ: Έπρεπε να την αφήσω.

Ψυχαναλυτής: Και μετά;

Φεντόρ: Έμεινα με τις κρίσεις πανικού.

Ψυχαναλυτής: Δεν υπήρξε άλλη γυναίκα;

Φεντόρ: Πολλές.

Ψυχαναλυτής: Και πώς ήσασταν μαζί τους;

Φεντόρ: Αβασάνιστα.

Ψυχαναλυτής: Δεν ερωτευτήκατε ξανά;

Φεντόρ: Η τελευταία φορά ήταν τότε. Και τώρα ξανά.

Ψυχαναλυτής: Τι συμβαίνει τώρα;

Φεντόρ: Αρχισαν τα ίδια. Η Νέσα όμως είναι γιατρός. Μου υποσχέθηκε πως θα τα διώξει όλα.

Ψυχαναλυτής: Με ποιον τρόπο;

Φεντόρ: Θα κάνουμε, λέει, μια επαναστατική θεραπεία.

Ψυχαναλυτής: Περί τίνος πρόκειται;

Φεντόρ: Θα αντιμετωπίσουμε τις τραυματικές αναμνήσεις σε κυτταρικό επίπεδο μέσα από μια αγωγή που εστιάζει στην κατανόηση της ικανότητας του εγκεφάλου να μειώνει τις τραυματικές εμπειρίες.

Ψυχαναλυτής: Δεν έχω ακούσει τίποτα σχετικά. Γνωρίζετε τι ακριβώς θα σας κάνουν;

Φεντόρ: Θα μου ενισχύσουν τη διεγερσιμότητα των νευρώνων ανάκλησης κατά τη θεραπευτική παρέμβαση.

Ψυχαναλυτής: Έχετε εικόνα για τα θεραπευτικά αποτελέσματα;

Φεντόρ: Είμαι ο πρώτος ασθενής στον οποίο θα εφαρμόσουν τη μέθοδο.

Ψυχαναλυτής: Είστε σίγουρος γι' αυτό που θα κάνετε, κύριε Μπαρέ; Ξέρετε, και εδώ δουλεύουμε μαζί το τραύμα...

Φεντόρ: Εμπιστεύομαι απόλυτα τη Δόκτορα Ρένταν. Και δεν θέλω να της το αρνηθώ.

Ψυχαναλυτής: Θα πρέπει να κάνετε αυτό που πιστεύετε πως είναι το καλύτερο για εσάς, όχι για τη Δόκτορα Ρένταν.

Φεντόρ: Μα το καλύτερο για μένα είναι η Δόκτωρ Ρένταν. Η Νέσα.

Ψυχαναλυτής: Της έχετε μιλήσει για τα αισθήματά σας;

Φεντόρ: Όχι με λόγια. Έχω την αίσθηση, ωστόσο, πως αντιλαμβάνεται.

Ψυχαναλυτής: Εσείς τι αντιλαμβάνεστε για εκείνη;

Φεντόρ: Πως με νοιάζεται. Νομίζω... όχι μόνο ως ασθενή.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ - ΕΠΕΜΒΑΣΗ

Δέκα χρόνια πριν. Λίγες μέρες μετά το «ντιβάνι». Μέσα σε ένα δωμάτιο νοσοκομείου. Ο Φεντόρ είναι ξαπλωμένος και η Νέσα με λευκή μπλούζα βρίσκεται στο προσκεφάλι του.

Νέσα: Φεντόρ, άνοιξε τα μάτια.

Φεντόρ: (Καμία απόκριση.)

Νέσα: Φεντόρ, με ακούς;

Φεντόρ: Δόντωρ Ρένταν... (Ανοίγει τα βλέφαρα.)

Νέσα: Πήγαν όλα περίφημα.

Φεντόρ: Νέσα...

Νέσα: Εδώ είμαι, μη φοβάσαι.

Φεντόρ: Δεν φοβάμαι.

Νέσα: Πονάς;

Φεντόρ: Καθόλου. Νιώθω... να, δεν ξέρω πώς νιώθω.

Νέσα: Προσπάθησε να μας πεις με δικά σου λόγια, όπως μπορείς, με όποια λόγια.

Φεντόρ: Να... αισθάνομαι σαν να ξύπνησα χωρίς τον εαυτό μου.

Νέσα: Αυτό μάλλον δεν είναι κακό.

Φεντόρ: Τι μου κάνατε;

Νέσα: Ό,τι είχαμε συμφωνήσει.

Φεντόρ: Έγινα καλά;

Νέσα: Έτσι νομίζω, Φεντόρ. Οι επόμενες μέρες θα είναι καθοριστικές. Από σένα θέλουμε να είσαι ήρεμος.

Φεντόρ: Είμαι τόσο παράξενα ήρεμος που δεν ξέρω πώς να αισθανθώ, σαν να έχω ξεχάσει κάθε ανθρώπινο συναίσθημα.

Νέσα: Θα σου πρότεινα να ξεκουραστείς.

Φεντόρ: Θέλω να μου πεις τι με περιμένει.

Νέσα: Τα έχουμε πει. Και θα τα ξαναπούμε. Για την ώρα χρειάζεσαι ύπνο.

Φεντόρ: Αισθάνομαι πρωτόγνωρα ξεκούραστος. Σαν να έχει κοιμηθεί το μέσα μου κι εγώ να ίπταμαι από πάνω.

Νέσα: Χαίρομαι. Θα πρέπει, ωστόσο, τώρα να ακολουθήσεις τις υποδείξεις των γιατρών.

Φεντόρ: Σίγουρα πήγαν όλα καλά;

Νέσα: Ναι, ησύχασε.

Φεντόρ: Πώς το ξέρουμε;

Νέσα: Γιατροί είμαστε.

Φεντόρ: Δεν είμαι ο πρώτος ασθενής που δοκιμάζετε αυτή τη μέθοδο; *(Της πιάνει το χέρι.)*

Νέσα: Έχουμε πάρει τα μέτρα μας. *(Απομακρύνει το χέρι της.)*

Φεντόρ: Νέσα, θα φύγεις;

Νέσα: Κοιμήσου. Θα είμαι εδώ όταν ξυπνήσεις *(Τον αγγίζει απαλά στο μέτωπο.)*

Φεντόρ: Φοβάμαι πως, αν κοιμηθώ, δεν θα νιώσω ποτέ ξανά τόσο όμορφα.

Νέσα: Δεν θα σε αφήσω, Φεντόρ.

Φεντόρ: Μη φύγεις, Νέσα, μέχρι να βυθιστώ σε βαθύ ύπνο. Κι αν θα μπορούσες, να είσαι δίπλα μου όταν ανοίγω τα μάτια. Σαν να κοιμήθηκα και να ξύπνησα μαζί σου. *(Ο τόνος της φωνής του σβήνει, αποκοιμείται.)*

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ - ΔΕΙΠΝΟ

*Δέκα χρόνια πριν. Λίγες εβδομάδες μετά το νοσοκομείο.
Η Νέσα και ο Φεντόρ δειπνούν σε ένα εστιατόριο.*

- Νέσα:** Να πιούμε στην καλή υγεία σας, κύριε Μπαρέ!
- Φεντόρ:** Σας ευχαριστώ... για όλα, Δόκτωρ Ρένταν! Βλέπω πως θέλετε να επιστρέψουμε στον πληθυντικό.
- Νέσα:** Πότε τον εγκαταλείψαμε;
- Φεντόρ:** Στο νοσοκομείο. Ήμουν ο Λεόν και ήσουν η Νέσα... Εκτός αν κι αυτό ήταν μέρος της θεραπείας.
- Νέσα:** Όχι, δεν ήταν.
- Φεντόρ:** Τότε, Νέσα;
- Νέσα:** Έχεις δίκιο, Φεντόρ.
- Φεντόρ:** Σ' ευχαριστώ που δέχτηκες να σου κάνω το τραπέζι.
- Νέσα:** Είχα αρκετές επιφυλάξεις.
- Φεντόρ:** Ήθελα να πιστεύω πως το ήθελες.
- Νέσα:** Το ήθελα.
- Φεντόρ:** Άρα;
- Νέσα:** Ξέρουμε και οι δυο πως παραβιάζουμε το θεραπευτικό πλαίσιο.
- Φεντόρ:** Μπορούμε να δημιουργήσουμε ένα νέο πλαίσιο (Της βάζει κρασί.)
- Νέσα:** Κοιμίσαμε τη μνήμη σου, Φεντόρ.
- Φεντόρ:** Και επανάφερες έναν άντρα που δεν θυμόμουν πως υπάρχει.
- Νέσα:** Μόνο που εγώ έχω την ευθύνη αυτού του άντρα. Ως γιατρός.
- Φεντόρ:** Κι εγώ θέλω να έχω τη δική σου ευθύνη, Νέσα. (Της αγγίζει το χέρι.)
- Νέσα:** Όλοι θα ξέρουν πως είσαι ασθενής μου. Ο πρώτος ασθενής μιας διάσημης πειραματικής μεθόδου.
- Φεντόρ:** Και τι μας νοιάζουν οι άλλοι;
- Νέσα:** Δεν θα το ξέρουν μόνοι οι άλλοι. Θα το ξέρουμε κι εμείς.
- Φεντόρ:** Θα ξέρω πάντα πως είσαι η γυναίκα που με έσωσε. Τι άλλο να ονειρευτεί ένας άντρας;
- Νέσα:** Μια γυναίκα ευάλωτη που χρειάζεται εκείνη έναν άντρα να τη σώσει;
- Φεντόρ:** Δεν με ενδιαφέρει ένας τέτοιος ρόλος.
- Νέσα:** Κι αν ήμουν μια τέτοια γυναίκα, Φεντόρ;

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ - ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

Δέκα χρόνια πριν. Ο Φεντόρ βρίσκεται στο φωτογραφείο του, σε έναν σκοτεινό θάλαμο, και εμφανίζει φωτογραφίες. Η Νέσα μπαίνει στον σκοτεινό θάλαμο. Δεν φαίνονται πρόσωπα. Ακούγονται βήματα.

Φεντόρ: *(θυμωμένα.)* Γιατί μπαίνετε; Ποιος είναι;

(Σιωπή.)

Φεντόρ: Θα μιλήσετε;

(Σιωπή.)

Φεντόρ: Σας παρακαλώ, μην είστε αγενής. Δεν αρκεί που μου καταστρέψατε ένα φιλμ ανοίγοντας την πόρτα;

(Σιωπή. Τα βήματα δυναμώνουν, ακούγεται κάτι σαν πνιχτό γέλιο.)

Φεντόρ: Αν δεν είχα ακούσει τον ήχο από τα τακούνια, δεν θα διατηρούσα την ψυχραιμία μου. Δεν θα αναστατώσω, ωστόσο, σε καμία περίπτωση μια κυρία. Όσο κι αν εκείνη κάνει σ' εμένα ακριβώς αυτό...

(Ακούγονται βήματα που πλησιάζουν πιο πολύ.)

Φεντόρ: Νέσα, εσύ; Το άρωμά σου...

Νέσα: Ήρθα για να με φωτογραφίσεις... *(Μικρή παύση.)* Αν ισχύει ακόμα η πρότασή σου.

Φεντόρ: Νόμιζα πως είχες απορρίψει κάθε συνάντηση εκτός θεραπείας *(Συνεχίζει να κρατάει στα χέρια του φωτογραφίες και να τις κρεμάει για να στεγνώσουν.)*

Νέσα: Δηλαδή... δεν θέλεις;

Φεντόρ: Σαν τρελός. Μόνο που πέρασε καιρός και είχα αρχίσει να συνηθίζω τη σιωπή.

Νέσα: Πώς ήταν αυτοί οι μήνες;

Φεντόρ: Διαφορετικοί. Χωρίς κανένα από τα παλιά συμπτώματα, κανέναν από τους παλιούς φόβους.

Νέσα: Τα καταφέραμε λοιπόν.

Φεντόρ: Από μια άποψη...

Νέσα: Υπάρχει κάτι που δεν πήγε όπως το είχαμε υπολογίσει;

Φεντόρ: Είναι σαν να ζω πια χωρίς τον εαυτό μου. Ξέρω ποιος είμαι, αλλά δεν με θυμάμαι. Ξέρω τι έχω ζήσει, αλλά δεν με αγγίζει. Μαζί με τον πόνο και τους εφιάλτες χάθηκε κάθε συναίσθημα για ό,τι έχει προηγηθεί.

Νέσα: Εντελώς κενός;

Φεντόρ: Εντελώς. Τι είμαστε χωρίς το αποτύπωμα των αναμνήσεών μας, Νέσα;

Νέσα: Άνθρωποι χωρίς πόνο;

Φεντόρ: Ναι. Και άνθρωποι χωρίς...

Νέσα: Χωρίς τι, Φεντόρ;

Φεντόρ: Χωρίς ευθύνη ίσως... Ή και χωρίς χαρά... Ξέρεις, αναρωτιόμουν αν οι αναμνήσεις που θα φτιάξω από δω και πέρα... αν... αν θα έχουν συναίσθημα.

Νέσα: Έχεις κάποια απάντηση; Έχει περάσει καιρός από την επέμβαση και σίγουρα έχεις προλάβει να δημιουργήσεις κάποιες νέες μνήμες.

Φεντόρ: Νομίζω πως έχω. Όταν σε θυμάμαι...

Νέσα: (Πλησιάζει το πρόσωπό της στο δικό του.) Έλα... Τι περιμένεις; (Ο Φεντόρ πιάνει την κάμερα.)

Νέσα: Θα κάνουμε μια συμφωνία. (Παράλληλα βγάζει τα ρούχα της.)

Φεντόρ: Ό,τι θες.

Νέσα: Δεν θα μιλήσουμε ποτέ για μνήμες και τραύματα εκτός ιατρείου. Αν μπλέξουμε τη θεραπεία με τη ζωή μας, δεν θα τα καταφέρουμε.

Φεντόρ: Σύμφωνα.

Νέσα: Ποτέ, Φεντόρ, ακούς; Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο οδυνηρό μπορεί να γίνει όταν οι άνθρωποι γίνονται... πειράματα.

Φεντόρ: Σ' το υπόσχομαι, Νέσα. Αν και δεν καταλαβαίνω... Τι σχέση έχει αυτό μ' εμάς. (Μιλάει ανήσυχος.)

Νέσα: Καλύτερα, αγάπη μου. Είναι ευτυχία να μην μπορείς καν να καταλάβεις μερικά πράγματα. Δικοί μου φόβοι είναι, δεν ήθελα να σε ανησυχήσω.

Φεντόρ: Είναι η πρώτη φορά που βλέπω τη Δόκτορα Ρένταν να χρησιμοποιεί αυτή τη λέξη για την εαυτό της και όχι για κάποιον ασθενή της. (Με χιούμορ και κάποια ικανοποίηση.)

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ - ΡΩΓΜΗ

Μερικά χρόνια μετά. Ο Φεντόρ και η Νέσα με μαγικό σε δυο ξαπλώστρες δίπλα στην πισίνα με κοκτέιλ στα χέρια.

Νέσα: Αγάπη μου, η περίπτωση σου συζητιέται διαρκώς. Με κάλεσαν πριν από λίγο ξανά! Η θεραπεία μας θα πάρει βραβείο. Αν παρουσιάσουμε το περιστατικό σου στο επόμενο συνέδριο, θα εντυπωσιάσουμε την παγκόσμια ιατρική κοινότητα.

(Ο Φεντόρ πίνει το κοκτέιλ του σιωπηλός.)

Νέσα: Έχουν καλέσει και από τα κανάλια. Ζητούν συνεντεύξεις. Ζητούν κυρίως εσένα.

(Ο Φεντόρ την κοιτάζει και συνεχίζει να πίνει χωρίς να μιλά.)

Νέσα: Γλυκέ μου, ξέρεις, η διαγραφή τραυματικών αναμνήσεων αποτελεί τομή στην ιστορία της Ιατρικής. Αυτή τη στιγμή γράφουμε ιστορία. Μαζί. Το συνειδητοποιείς;

Φεντόρ: Ναι. Το συνειδητοποιώ.

Νέσα: Και δεν χαιρέσαι; Ήξερα πως θα ήταν μια καλή θεραπεία. Αλλά, να, δεν περίμενα πως θα ήταν ό,τι πιο σπουδαίο έχει συμβεί τα τελευταία χρόνια.

Φεντόρ: Και βέβαια χαιρόμαι.

Νέσα: Τότε;

Φεντόρ: Άσ' το.

Νέσα: Σε βαρύνει, καλέ μου;

Φεντόρ: Κατά πόσο είμαστε το παρελθόν μας, Νέσα; Ακόμα κι όταν επιλέγουμε να το ξεχάσουμε...

Νέσα: Αυτό είναι όλο;

Φεντόρ: Όλο; Είναι λίγο;

Νέσα: Φυσικά και όχι...

Φεντόρ: Ωρες ώρες αισθάνομαι ένα βάρος, μια ενοχή.

Νέσα: Καμία ενοχή δεν θα έπρεπε να σε βαρύνει, αγάπη μου. Εσύ δεν έκανες κακό σε κανέναν.

Φεντόρ: Κι όμως...

Νέσα: Κι όμως τι, καλέ μου;

Φεντόρ *(Μικρή σιωπή.)* Κανένας δεν είναι μόνο ένα πράγμα.

Νέσα: Τι θες να πεις;

Φεντόρ: *(Και πάλι μικρή σιωπή, αλλαγή ύφους.)* Δεν τηρείς τη συμφωνία μας. Δεν θέλεις πια να μας προστατεύσεις;

Νέσα: Μα... πρόκειται για διεθνές συνέδριο!

Φεντόρ: Είπαμε, η μνήμη μου θα μας απασχολήσει ξανά μόνο εντός θεραπείας. Ποτέ και πουθενά αλλού. Εσύ το είχες πει.

Νέσα: Είναι μέρος της επαγγελματικής μου ιδιότητας, καλέ μου.

Φεντόρ: Κι εγώ;

Νέσα: Τι εσύ;

Φεντόρ: Μέρος ποιας ιδιότητάς σου είμαι;

Νέσα: Εσύ είσαι... το σπίτι μου, ο Φεντόρ μου.

Φεντόρ: Άλλο σε ρώτησα.

Νέσα: Θέλεις να αρνηθώ;

Φεντόρ: Πες τους εντάξει.

Νέσα: Σ' ευχαριστώ, αγάπη μου. Ας πιούμε σε αυτό!

(Η Νέσα προτάσσει το ποτήρι της για να τσουγκρίσουν, ο Φεντόρ διστακτικά πλησιάζει το ποτήρι του στο δικό της.)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ - ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Κάποιους μήνες αργότερα. Ο Φεντόρ –διευθυντής φωτογραφίας– φωτογραφίζει την Άννα στο πλαίσιο ενός πρότζεκτ. Η Άννα είναι μια νεαρή ποιήτρια.

- Φεντόρ:** Σκύψε πάνω από το βιβλίο σου, Άννα. Μην κοιτάξεις τον φακό.
- Άννα:** Ήταν εξαιρετική η ιδέα αυτής της εγκατάστασης. Ένα δωμάτιο χωρίς πόρτες στη μέση μιας λεωφόρου και μια γυναίκα να διαβάζει ενώ τη βλέπουν όλοι. Απόλυτο γκρέμισμα του ορίου ανάμεσα σε ιδιωτική και δημόσια ζωή.
- Φεντόρ:** Μη σηκώσεις το βλέμμα. Θέλω να συλλάβω το πρόσωπό σου την ώρα που γίνεται ένα με τις λέξεις.
- Άννα:** Τι νόημα έχει; Αφού μετά θα το τεμαχίσεις.
- Φεντόρ:** Πώς μπορείς να το ξέρεις, Άννα; (*Εκπληκτος.*)
- Άννα:** Αν δεν τεμαχίσεις την προσωπογραφία, πώς θα την ανασυνθέσεις;
- Φεντόρ:** Νομίζω πως δεν σου μαρτύρησα ποτέ τη μέθοδό μου.
- Άννα:** Δεν χρειάζεται. Καταλαβαίνω πως για να φωτογραφίσεις μνήμες θα πρέπει να διαλύσεις τα πρόσωπα.
- Φεντόρ:** Θα έπρεπε να έχω διαβάσει τα ποιήματά σου, Άννα.
- Άννα:** Μπορείς ακόμα να το κάνεις.
- Φεντόρ:** Είναι η τελευταία μέρα του πρότζεκτ. Θα ήθελα να το έχω κάνει πριν σε φωτογραφίσω (*Συνεχίζει να την τραβά με τη μηχανή.*)
- Άννα:** Μπορείς να με φωτογραφίσεις ξανά αν το θέλεις (*Σταματά να ποζάρει και του δίνει το βιβλίο της.*)
- Φεντόρ:** (*Διαβάζει το βιογραφικό της στο οπισθόφυλλο.*) Είναι αλήθεια πως ποτέ δεν έφαξες τις ρίζες σου, Άννα; (*Κατεβάζει τον φακό.*)
- Άννα:** Γιατί να το κάνω;
- Φεντόρ:** Για να μάθεις πού ανήκεις.
- Άννα:** Αν ήξερα πού ανήκω, θα ήμουν μια άλλη.
- Φεντόρ:** Εγώ δεν θα άντεχα να μην ξέρω από πού προέρχομαι.
- Άννα:** Δεν έχει κόστος αυτή η γνώση, Φεντόρ;
- Φεντόρ:** Μεγάλο. Και το έχω πληρώσει.
- Άννα:** Εγώ προτιμώ τις κατασκευασμένες αναμνήσεις.
- Φεντόρ:** Τι σε κάνει να πιστεύεις πως επιλέγουμε τις μνήμες μας;
- Άννα:** Δεν επιλέγουμε.
- Φεντόρ:** Δική σου ιδέα ήταν οι «εξόριστες μνήμες»;
- Άννα:** Του εκδότη μου.
- Φεντόρ:** Τόσο καλά σε γνωρίζει ο... εκδότης σου;
- Άννα:** Ζηλεύεις;
- Φεντόρ:** Αναρωτιέμαι.
- Άννα:** Θέλεις στ' αλήθεια να μάθεις;

Φεντόρ: Να μάθω τι;

Άννα: Τον λόγο που δεν έψαξα τις ρίζες μου.

Φεντόρ: Θέλω.

Άννα: Τότε περιμένε με μετά τη φωτογράφιση.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ - ΠΟΙΗΜΑ

Ο Φεντόρ και η Άννα βρίσκονται ξαπλωμένοι πάνω στο γρασίδι σε ένα πάρκο.

Άννα: Είναι τόσο παράξενο.

Φεντόρ: Ποιο;

Άννα: Αυτό που νιώθω. Έχω déjà vu.

Φεντόρ: Το να βρίσκεσαι εδώ, ξαπλωμένη πάνω στο χορτάρι, μπροστά από το ποτάμι;

Άννα: Ακριβώς. Ξαπλωμένη στο χορτάρι μαζί σου ένα ανοιξιιάτικο απόγευμα, τη στιγμή που τα χρώματα του ουρανού αλλάζουν.

Φεντόρ: Προμνησία.

Άννα: Τι είναι αυτό;

Φεντόρ: Το déjà vu... Ο μηχανισμός ανάκλησης μιας ασυνείδητης πληροφορίας στο συνειδητό.

Άννα: Φαίνεται πως έχεις ασχοληθεί πολύ με τη μνήμη.

Φεντόρ: Μακάρι να μην είχε χρειαστεί.

Άννα: Τι εννοείς;

Φεντόρ: Τίποτα. Σήμερα θα μιλήσουμε για σένα.

Άννα: Ξέρεις, δεν είχα ποτέ ξανά déjà vu. Το άκουγα, γνώριζα τι είναι, αλλά δεν το είχα νιώσει ποτέ. Είναι σαν να έχουμε έρθει μαζί ξανά εδώ και να έχουμε ξαπλώσει στο χορτάρι. Και να σου διαβάζω το τελευταίο μου ποίημα.

Φεντόρ: Μα δεν μου έχεις διαβάσει τίποτα ακόμα.

Άννα: Γι' αυτό είναι ακόμα πιο παράξενο. Γιατί είναι αυτό που ήθελα να κάνω.

Φεντόρ: Θα μου διαβάσεις;

Άννα: Να μου πεις πρώτα γιατί θα ήθελες να έχεις ασχοληθεί λιγότερο με τη μνήμη.

Φεντόρ: Δεν ξεχνάς τίποτα... Σου υπόσχομαι, ένα άλλο απόγευμα θα σ' τα πω όλα. Απόψε θέλω ν' ακούω μόνο εσένα.

Άννα: Τι θέλεις να μάθεις;

Φεντόρ: Ποια αποφάσεις πως δεν θέλεις να είσαι.

Άννα: Γιατί;

Φεντόρ: Έτσι θα μάθω ποια είσαι.

Άννα: Δεν είναι ανάγκη να τα γνωρίζουμε πάντα όλα.

Φεντόρ: Και πώς ξέρουμε κάθε φορά τι πραγματικά έχουμε ανάγκη να γνωρίζουμε;

Άννα: Αν είχες μεγαλώσει με δυο ανθρώπους που τους πίστευες γονείς σου και ξαφνικά μια μέρα μάθαινες πως δεν ανήκεις σε αυτό το σπίτι που νόμιζες σπίτι σου ούτε σε αυτή τη χώρα που νόμιζες χώρα σου, ίσως κι εσύ να ήξερες τι χρειάζεται να γνωρίζεις και τι όχι.

Φεντόρ: Εγώ για να ξεχάσω ήθελα να τα μάθω όλα πρώτα.

Άννα: Περίεργη μέθοδος.

Φεντόρ: Λειτουργική, θα έλεγα.

Άννα: Ίσως κάποια μέρα να τη δοκιμάσω.

Φεντόρ: Δεν ξέρω αν θα τα κατάφερνες μόνη.

Άννα: Τι εννοείς;

Φεντόρ: Υπάρχει μια γιατρός.

Άννα: Ναι...

Φεντόρ: Μια γιατρός που σβήνει τις μνήμες, αφού προηγουμένως τις ανασύρει.

Άννα: Η γιατρός σου;

Φεντόρ: Ναι.

Άννα: Είναι τόσο καλή;

Φεντόρ: Ναι, είναι, αλλά είναι λίγο άβολο να τη διαφημίζω. Ειδικά τώρα. Ειδικά εδώ.

Άννα: Γιατί;

Φεντόρ: Γιατί... είναι η γυναίκα μου.

Άννα: Είσαι παντρεμένος, Φεντόρ;

Φεντόρ: Ναι.

Άννα: Τότε τι κάνεις τώρα εδώ πάνω στο χορτάρι μαζί μου;

Φεντόρ: Ήθελα να σε γνωρίσω, Άννα. Θέλω πολύ να σε γνωρίσω.

Άννα: Θα σου διαβάσω το ποίημα που σου υποσχέθηκα. Κι έπειτα θα φύγουμε.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ – ΜΑΣΚΕΣ

Λίγο καιρό μετά. Ο Φεντόρ βρίσκεται με την Άννα στο σαλόνι του σπιτιού της. Χώρος λιτός. Ξεχωρίζει μια μεγάλη αφρικανική μάσκα.

Φεντόρ: Αυτή η μάσκα... Δεν νομίζεις πως είναι πολύ... πολύ κυρίαρχη;

Άννα: Νόμιζα πως σου άρεσε.

Φεντόρ: Είναι κάπως τρομακτική.

Άννα: Περίεργο. Εμένα με γαληνεύει. Τα μάτια της είναι μισόκλειστα. Και, ξέρεις, αυτό συμβολίζει ειρηνική στάση και ταπεινότητα.

Φεντόρ: Μπορεί να φταιει η διάθεσή μου.

Άννα: Τι συμβαίνει, Φεντόρ; Δεν έχεις φέρει ακόμα τα πράγματά σου. Είσαι με δυο τζιν και τρία πουκάμισα τόσες εβδομάδες.

Φεντόρ: Θα τα φέρω, αγάπη μου.

Άννα: Τι περιμένεις;

Φεντόρ: Τίποτα. Απλά δεν πρόλαβα.

Άννα: Είπαμε μόνο αλήθειες.

Φεντόρ: Δεν σου λέω ψέματα. Ίσως να μην είναι ακριβώς θέμα χρόνου.

Άννα: Τότε;

Φεντόρ: Δεν έχω βρει την ενέργεια.

Άννα: Από τότε που μίλησες στη Νέσα είσαι άλλος άνθρωπος.

Φεντόρ: Δεν έχει σχέση με τη Νέσα. (Παύση.) Για την υγεία μου μιλάμε.

Άννα: Μέχρι να της μιλήσεις δεν υπήρχε πρόβλημα υγείας. Τι σου είπε; Μη με αφήνεις απέξω.

Φεντόρ: Δεν μου είπε τίποτα. Εγώ της είπα. Την αλήθεια. Με άκουσε. Τη δέχτηκε. Η Νέσα είναι επιστήμονας.

Άννα: Τι σχέση έχουν αυτά με την επιστημοσύνη της;

Φεντόρ: Είναι σπουδαία γυναίκα.

Άννα: Αν τη βλέπεις πάντα τόσο σπουδαία, τι κάνεις μαζί μου;

Φεντόρ: Δεν υπάρχει λόγος να ζηλεύεις, γλυκιά μου. Το ξέρεις πως υπήρξε γιατρός μου... Δηλαδή, είναι πάντα η γιατρός μου. Εσύ είσαι η καρδιά μου.

Άννα: Η καρδιά σου χτυπά πια σαν να θέλει να βγει από το σώμα σου. Σε αγγίζω τα βράδια στο στήθος και τρομάζω. Παραμιλάς, τρέμεις, ιδρώνεις. Το κεφάλι σου πάει να σπάσει και δεν μπορείς να σταθείς όρθιος πλάι μου.

Φεντόρ Προσπαθούμε να το λύσουμε.

Άννα: Ποιοι προσπαθείτε;

Φεντόρ: Εγώ και η Νέσα.

Άννα: Ακούς τι μου λες; Αφήνεις τη γυναίκα σου για εμένα. Για εμάς. Και τώρα προσπαθείς με τη γυναίκα σου πάλι να λύσεις κάτι!

Φεντόρ: Είναι η γιατρός μου, Άννα.

Άννα: Είναι μια γυναίκα που έχει δύναμη πάνω σου. Έχεις ιδέα σε τι θεραπείες σε υποβάλλει;

Φεντόρ: Φυσιικά. Στις θεραπείες που κάναμε και στο παρελθόν. Και το ξέρεις πόσο καλά λειτούργησαν.

Άννα: Εγώ ξέρω πως από τότε που της μίλησες δεν είσαι καλά. Άρα είτε δεν σου κάνει τις θεραπείες που σου λέει είτε εσύ δεν ήσουν έτοιμος να την αφήσεις και το σώμα σου μιλάει.

Φεντόρ: Θα κάνεις την ντεντέκτιβ ή την ψυχαναλύτρια;

Άννα: Δεν θέλω να είμαι τίποτα από τα δυο. Και σίγουρα δεν θέλω να πιστέψω το δεύτερο. Πώς μπορείς να είσαι τόσο σίγουρος, Φεντόρ, για τις θεραπείες που σου κάνει;

Φεντόρ: Χάρη στη Νέσα είμαι καλά, Άννα.

Άννα: Για να είμαστε ακριβείς, ήσουν καλά χάρη στη Νέσα. Και δεν είσαι καλά μάλλον εξαιτίας της.

Φεντόρ: Δεν είμαι σίγουρος αν υπήρξα ποτέ πραγματικά καλά. Υπάρχει ένας κακός εαυτός που δεν μπορεί να τον εξολοθρεύσει καμία θεραπεία.

Άννα: Κακός; Όχι κακός. Ευάλωτος, θες να πεις.

Φεντόρ: Είναι πολλά αυτά που ακόμα δεν ξέρεις, που κανένας δεν ξέρει. (Γιάυση.) Τίποτα καθησυχαστικό δεν έχει αυτή η μάσια. Ένα γελοίο κατασκευάσμα...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ - ΟΙ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

*Επιστροφή στο παρόν. Η Άννα περιμένει στην αίθουσα αναμονής ενός ιατρείου.
Η Νέσα ανοίγει την πόρτα.*

Νέσα: Η κυρία Ζάρεφ;

(Η Άννα γνέφει καταφατικά.)

Νέσα: Παρακαλώ, περάστε.

(Η Άννα προχωρά σιωπηλή.)

Νέσα: Τι σας φέρνει εδώ; Στο τηλέφωνο αναφέρατε κάτι για κρίσεις επιληψίας.

Άννα: Περίπου.

Νέσα: Περιγράψτε μου τα συμπτώματά σας.

Άννα: Ίλιγγοι. Κυρίως αυτό.

Νέσα: Έχετε κάνει μαγνητική εγκεφάλου;

Άννα: Δεν είμαι εγώ ο ασθενής.

Νέσα: Πού είναι ο ασθενής;

Άννα: Στο σπίτι.

Νέσα: Έχει κινητικά προβλήματα; Δεν μπορεί να μετακινηθεί;

Άννα: Δεν είναι αυτό.

Νέσα: Έχετε μαζί σας τις εξετάσεις του;

Άννα: Όχι.

Νέσα: Τότε με ποιον τρόπο μπορώ να σας βοηθήσω; *(Απορημένα.)*

Άννα: Υπάρχει τρόπος.

Νέσα: Ποιος;

Άννα: Δεν μπορείτε να μαντέψετε;

Νέσα: Δεν σας καταλαβαίνω...

Άννα: Ίλιγγοι και εφιδρώσεις. Κρίσεις πανικού και ταχυκαρδίες.

Νέσα: *(Σαστισμένη και αμέσως μετά θυμωμένη.)* Σας παρακαλώ. Εδώ είναι ιατρείο.

Άννα: Για ιατρικό λόγο βρίσκομαι εδώ.

Νέσα: Σας είπα. Περάστε έξω.

Άννα: Δεν σας υποχρεώνει ο ιατρικός όρκος να ασχοληθείτε με το πρόβλημά μου;

Νέσα: Νομίζω πως ακούσατε. *(Με ένταση.)* Περάστε τώρα έξω!

Άννα: Δεν θα φύγω αν δεν με ακούσετε κι εσείς Πρώτα απ' όλα να σας συστηθώ.

Νέσα: Δεν χρειάζεται

Άννα: Είμαι εδώ για να μάθω τι έχετε κάνει στον Φεντόρ.

Νέσα: Ωραίο Αστείο. Σχεδόν χυδαίο. *(Σκωπτικά.)*

Άννα: Από τότε που σας μίλησε για εμάς, επέστρεψαν όλα του τα συμπτώματα.

Νέσα: Τι σημαίνει αυτό;

Άννα: Από τότε που είπε πως θα σας εγκαταλείψει, άρχισαν να τον βασανίζουν όλα όσα τον βασάνιζαν προτού θεραπευτεί.

Νέσα: Και;

Άννα: Τι του κάνατε;

Νέσα: Ίσως να μην έχει θεραπευτεί εντελώς.

Άννα: Δεν μπορεί να είναι δέκα χρονιά καλά και τώρα ξαφνικά να μην μπορεί να σηκωθεί από την πολυθρόνα χωρίς να παθαίνει ιλιγγους, να γίνεται μούσκεμα από τον ιδρώτα σαν να του πέταξαν έναν κουβά νερό, να ακούω την καρδιά του να χτυπάει σαν να είναι έτοιμη να πεταχτεί από το στέρνο του...

Νέσα: Δεν αναρωτηθήκατε ποτέ μήπως δεν νιώθει πλέον ασφαλής και γι' αυτό επανήλθαν όλα αυτά τα βασανιστικά συμπτώματα;

Άννα: Μην προσπαθείτε να παίξετε και με το δικό μου μυαλό.

Νέσα: Μου λέτε πως όλα τα συμπτώματα επέστρεψαν απ' όταν αποφάσισε να φύγει από το σπίτι μας.

Άννα: Όχι! Σας είπα πως όλα ξεκίνησαν όταν εσείς μάθατε ότι θα φύγει από το σπίτι σας για μια άλλη γυναίκα. Μέχρι τότε ήταν μια χαρά.

Νέσα: Τον αγαπάτε, Άννα;

Άννα: Γι' αυτό είμαι εδώ.

Νέσα: Εδώ είστε για να τον διεκδικήσετε. Άλλο σας ρώτησα.

Άννα: Φυσικά και τον αγαπάω.

Νέσα: Τότε γυρίστε σπίτι σας. Και ξαπλώστε δίπλα του αιόμα κι αν οι κραυγές του σας ξυπνούν τη νύχτα ή το νυχτικό σας μουσκεύει από τον ιδρώτα του.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ - ΥΠΟΨΙΑ

Συνεχίζουμε στο παρόν. Ο Φεντόρ βρίσκει την Άννα στο σπίτι να ψάχνει μανιωδώς στον υπολογιστή του, ενώ ανακατεύει χαρτιά στα συρτάρια του.

Φεντόρ: Τι ψάχνεις;

Άννα: Κάτι δεν πάει καλά...

Φεντόρ: Με ποιον;

Άννα: Ποια είναι αυτή η γυναίκα;

Φεντόρ: Ποια γυναίκα, Άννα;

Άννα: Η Νέσα.

Φεντόρ: Δεν σε αναγνωρίζω πια. Τι έχεις πάθει;

Άννα: Νομίζεις πως εγώ σε αναγνωρίζω; Είσαι ένας άλλος άνθρωπος, ένας άρρωστος άνθρωπος, ένας εξαρτημένος άνθρωπος... από... (*Δισταγμός.*)

Φεντόρ: Από;

(Η Άννα δεν μιλάει, συνεχίζει να ανακατεύει τα πράγματα.)

Φεντόρ: Δεν μου αρέσει αυτό που κάνεις.

Άννα: Ούτε εμένα όλα αυτά που δεν κάνεις.

Φεντόρ: Αχ, Άννα. Όχι κι εσύ... Τι δεν κάνω;

Άννα: Δεν υπάρχει άλλη πραγματικότητα από την πράξη, Φεντόρ.

Φεντόρ: Σαρτρ... Ωραία... Τι θες να πεις;

Άννα: Τίποτα. Εγώ έπρεπε εκείνο το απόγευμα να είχα φύγει.

Φεντόρ: Ποιο απόγευμα;

Άννα: Μετά τη φωτογράφιση, στο γρασίδι, που μου μίλησες για τη Νέσα, για τον γάμο σου, για τη θεραπεία. Το απόγευμα που σου διάβασα ένα ποίημα – όχι ένα οποιοδήποτε ποίημα, το ποίημα που μιλάει για μένα. Έπρεπε να είχα φύγει προτού σου το διαβάσω.

Φεντόρ: Τόσο πολύ το μετάνιωσες λοιπόν;

Άννα: Έπρεπε να είχα καταλάβει. Η Νέσα δεν είναι απλά μια άλλη γυναίκα.

Φεντόρ: Τι είναι;

Άννα: Τι ξέρεις για τη Νέσα, Φεντόρ; Εκείνη γνωρίζει κάθε καμουφλαρισμένη φοβία σου, κάθε υπόγεια σκέψη, κάθε ενδόμυχη επιθυμία σου. Και μπορεί να τις ορίσει όλες. Ίσως γνώριζε για σένα και για μένα προτού καν το μάθουμε εμείς. Ίσως να το επέτρεψε για να γυρίσεις πίσω ακόμα πιο αφοσιωμένος.

Φεντόρ: Έχεις ιδέα τι λες, Άννα;

Άννα: Αυτό δεν είναι η περιφημη θεραπεία; Η δύναμη να παρέμβεις στη μνήμη; Και τι είναι οι αναμνήσεις, Φεντόρ;

Φεντόρ: Εσύ να μου πεις, που δείχνεις να τα ξέρεις όλα.

Άννα: Το ξαναζωντανέμα μιας εμπειρίας του παρελθόντος και η βίωση από την αρχή των συναισθημάτων που συνδέονται μ' αυτήν. Και σε αυτό, όπως όλα δείχνουν, εσύ δεν έχεις λόγο.

Φεντόρ: Αρκετά.

Άννα: Τι ξέρεις για τη Νέσα, Φεντόρ; Εκτός από το ότι είναι η Δόκτωρ Ρένταν και η πρώην κυρία Μπαρέ;

Φεντόρ: Έχει κάνει σπουδές στις ΗΠΑ. Είναι μέλος της Διεθνούς Ακαδημίας Νευροεπιστημών, έχει λάβει μεγάλες διακρίσεις, έχει γράψει βιβλία, έχει θεραπεύσει ανθρώπους...

Άννα: Ξέρεις για εκείνη όσα ξέρει και το Google! Για την ίδια, για το παρελθόν της τι γνωρίζεις μετά από δέκα χρόνια κοινής ζωής;

Φεντόρ: Έφυγε από τη χώρα της μετά το σχολείο Κι έπειτα αφοσιώθηκε στην επιστήμη. Είχε χάσει τους γονείς της.

Άννα: Κατάλαβα. Δεν ξέρεις τίποτα για εκείνη.

Φεντόρ: Ξέρω άραγε περισσότερα για σένα, Άννα;

Άννα: Άσε με εμένα. Δεν παίζω εγώ με τον εγκέφαλό σου.

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ - ΑΠΟΡΡΗΤΟ

*Συνεχίζουμε στο παρόν. Η Νέσα μπαίνει στο γραφείο του ψυχαναλυτή.
Ο Λεόν την υποδέχεται με ανησυχία.*

Ψυχαναλυτής: Νέσα, καλύτερα να βρεις κάποιον να ξεκινήσεις κανονικά ψυχοθεραπεία.

Νέσα: Λεόν, δεν μπορώ να μιλήσω σε άλλον. Είσαι ο μόνος που ξέρει.

Ψυχαναλυτής: Υπάρχει το απόρρητο. Θα νιώσεις ασφαλής και αλλού.

Νέσα: Λεόν, ξέρω πώς καταλύονται τα απόρρητα.

Ψυχαναλυτής: Μόνο όταν υπάρχεις κίνδυνος για τη ζωή του ίδιου ασθενούς ή τη ζωή τρίτων προσώπων.

Νέσα: Στη θεωρία.

Ψυχαναλυτής: Και στην πράξη, Νέσα.

Νέσα: Δεν μπορώ να μιλήσω σε κανέναν άλλον για την ιστορία μου.

Ψυχαναλυτής: Εγώ όμως δεν θα μπορέσω να σε βοηθήσω θεραπευτικά. Μας συνδέει άλλη σχέση και συνδέεσαι και με τον Φεντόρ, που είναι ασθενής μου.

Νέσα: Με βοηθάει αυτό που κάνουμε.

Ψυχαναλυτής: Αυτό που κάνουμε δεν είναι θεραπεία. Μου εκμυστηρεύτηκες κάτι όπως εκμυστηρευόμαστε σε έναν φίλο.

Νέσα: Και αυτό με έχει βοηθήσει πολύ.

Ψυχαναλυτής: Σου έχει δώσει μια προσωρινή ανακούφιση. Ξέρεις καλύτερα από μένα, Νέσα, τι σημαίνει ένα ανεπεξέργαστο τραύμα.

Νέσα: Ξέρω. Κι εσύ ξέρεις πως δεν μπορώ να πω σε κανέναν άλλον μια τόσο φρικιαστική ιστορία. Θα με βλέπουν σαν τέρας.

Ψυχαναλυτής: Δεν σιέφτηκες ποτέ να εφαρμόσεις τη δική σου μέθοδο στον εαυτό σου;

Νέσα: Όχι.

Ψυχαναλυτής: Είναι σαν να μην πιστεύεις την ίδια σου τη θεραπεία.

Νέσα: Δεν θέλω να ξεχάσω, Λεόν. Έχω καθήκον να θυμάμαι. Για όσους χάθηκαν. Άσε που, όπως εσύ ξέρεις καλύτερα, πού και πού το ασυνείδητο κάνει την ίδια δουλειά με τη θεραπεία, φροντίζοντας για την απώθηση των οδυνηρών αναμνήσεων.

Ψυχαναλυτής: Δεν θέλησες ποτέ να το μοιραστείς με τον Φεντόρ;

Νέσα: Όχι! Και ούτε καν να το διανοηθείς!

Ψυχαναλυτής: Μια ερώτηση έκανα. Ήταν ο άνθρωπός σου για δέκα χρόνια.

Νέσα: Για τον Φεντόρ ήμουν πάντα αυτή που σώζει, όχι αυτή που χρειάζεται διάσωση. Εκείνη που ανακάλυψε την πιο σπουδαία θεραπεία του αιώνα μας. Έτσι μου λέει. Όχι η κόρη εκείνου που εφάρμοζε ένα από τα πιο φρικτά βασανιστήρια του προηγούμενου αιώνα. Και μάλιστα σε παιδιά. Κι όλα αυτά

για το βιβλίο του! Τι να πω λοιπόν στον Φεντόρ; Πως για τη... σπουδαία έρευνα του πατέρα μου ακρωτηριάστηκαν ψυχικά τόσοι άνθρωποι πριν προλάβουν καν να ενηλικιωθούν;

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ - ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ

Η Άννα επισκέπτεται τη Νέσα στο ιατρείο της. Μπαίνει με ορμή.

Άννα: Ο Φεντόρ δεν είναι καλά. (Με ένταση.)

Νέσα: Τι συμβαίνει;

Άννα: Εσύ θα μου πεις! (Επιθετικά.)

Νέσα: Τι απέγινε ο πληθυντικός; Αν δεν θέλετε να συνεργαστείτε, καλύτερα να φύγετε.

Άννα: (Παίρνει μια ανάσα βαθιά.) Δεν σηκώνεται πια από το κρεβάτι. Σαν να κοιμάται όλη τη μέρα με τα μάτια ανοιχτά. Και τη νύχτα στριφογυρίζει άυπνος. Κι όποτε καταφέρει ν' αποκοιμηθεί για λίγα λεπτά, , τραντάζεται και τινάζεται σαν να τον διαπερνά ρεύμα. ταν αποφασίζει να σηκωθεί κατά το μεσημέρι, γιατί το σώμα του θα πονάει από την ακινησία, είναι κάποιος άλλος. Ανήμπορος και θαμπός.

Νέσα: Αυτός είναι ο Φεντόρ. Το πρόβλημα είναι δικό σας. Σας το είχα πει και την άλλη φορά. Θα πρέπει να τον αποδεχτείτε, αν τον αγαπάτε. Μέχρι να γίνει ξανά καλά.

Άννα: Έφαξα για σένα. Και τώρα αρχίζω να καταλαβαίνω.

Νέσα: Να καταλαβαίνετε τι;

Άννα: Αυτό που συμβαίνει. Η ιστορία της σπουδαίας Νέσα Ρένταν ξεινώνει σε ηλικία 21 ετών, στην Αμερική, σε ένα μεγάλο πανεπιστήμιο. Προηγούμενος, κανένα ίχνος της. Πού μεγάλωσε, σε ποιο σχολείο πήγε, ποιοι ήταν οι γονείς της...

Νέσα: .Ξεπερνάτε κάθε όριο. Ήταν μεγάλη παραχώρηση να δεχτώ να μιλήσουμε για τον Φεντόρ. Το έκανα γιατί ως γιατρός του έχω υποχρέωση να μιλήσω στους οικείους του. Ακόμα κι αν πρόκειται για κάποιον... οικείο (Με ειρωνεία.) που τον στέρησε από τους πιο οικείους του. Έστω. Σέβομαι την επιλογή του Φεντόρ. Αλλά ως εδώ.

Άννα: Ο Φεντόρ αύριο μπαίνει στην κλινική για την προκαθορισμένη θεραπεία του. Απαιτώ να του αλλάξεις γνώμη.

Νέσα: (Γελάει κοροϊδευτικά.) Πώς μπορείτε να απαιτείτε; Γιατί δεν μιλάτε απλά στον Φεντόρ;

Άννα: Δεν με αφήνει να μιλήσω για σένα. Είναι σαν υπνωτισμένος. Σαν να μη θέλει να ακούσει. Οι υπόλοιποι όμως σίγουρα θα θέλουν. Αν δεν πάψεις να παρεμβαίνεις στο μυαλό και στο σώμα του, θα μάθουν όλοι για το ένοχο παρελθόν της Δόκτορος Ρένταν – ή μήπως της Κλοντίλντ Σμιτ;

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ - ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

*Ο Φεντόρ νοσηλεύεται στην κλινική όπου εργάζεται η Νέσα.
Η Άννα τον επισκέπτεται στο δωμάτιό του.*

Άννα: Βρήκα κάτι, αγάπη μου, κάτι που εξηγεί γιατί επιδεινώνεται η κατάσταση της υγείας σου. Θα μαζέψω τα πράγματά σου να φύγουμε.

Φεντόρ: Τι λες, Άννα; Η θεραπεία δεν έχει ολοκληρωθεί.

Άννα: Έμαθα ποια πραγματικά είναι η Νέσα. Ψάχνω καιρό. Και νομίζω πως όσο μένεις εδώ μόνο κακό θα παθαίνεις.

Φεντόρ: Από την αρχή ζηλεύεις. Προσπάθησα να σου δείξω πως δεν υπάρχει λόγος. Δεν ξέρω τι άλλο να κάνω για να πειστείς!

Άννα: Δεν είναι ζήλια! *(Ουρλιάζει.)* Όσο νιώθεις πως της χρωστάς, αυτή θα ορίζει το μυαλό σου. Ξέρεις τι έκανε ο πατέρας της Νέσα στους ασθενείς του; Ξέρεις τι κάνει εκείνη σε σένα; Επιλέγει, όχι μόνο τι θα θυμάσαι, αλλά και τι θα νιώθεις.

Φεντόρ: Κανένας δεν μπορεί να το κάνει αυτό. Ούτε η ίδια η θεραπεία. Έχω πάντα ένα χαρτί που γράφει όσα δεν πρέπει να ξεχάσω.

Άννα: Δεν καταλαβαίνω... Σου λέω ξέρω ποια είναι η Νέσα και τι κακό σου έχει κάνει.

Φεντόρ: Κι εγώ σου μιλάω για το κακό που έχω κάνει εγώ. Δεν θα έπρεπε αυτό να σε ενδιαφέρει πιο πολύ, Άννα;

Άννα: Τι μπορεί να έχεις κάνει εσύ, καλέ μου; *(Με τρυφερότητα.)*

Φεντόρ: Φέρε μου το πορτοφόλι μου. Μέσα στην τσέπη του παλτό είναι.

Άννα: Τι να το κάνεις;

Φεντόρ: Εκεί μέσα φυλάω χρόνια ένα χαρτάκι. Για να μην ξεχάσω. Ό,τι θεραπεία κι αν μου κάνουν. Κι ας έχει σβηστεί από την αμυγδαλή μου. Το έχω και το κοιτάω για να μην ξεχνάω ποιος είμαι. Κάτι σαν ταυτότητα.

(Η Άννα ψάχνει τις τσέπες του και δεν βρίσκει κάτι.)

Άννα: Δεν υπάρχει πορτοφόλι εδώ.

Φεντόρ: Στη μέσα τσέπη, Άννα!

(Η Άννα βρίσκει το πορτοφόλι και του το δίνει. Ο Φεντόρ το κρατά για λίγο σιωπηλά. Το ανοίγει. Βγάζει το σαλακωμένο χαρτάκι και της το δίνει.)

Φεντόρ: Διάβασε τι γράφει. Δυνατά.

Άννα: Τον ακινητοποίησα και τον έδεσα. *(Διαβάζει ενώ τρέμουν η φωνή και το χέρι της.)*

Φεντόρ: Συνέχισε, μη σταματάς.

Άννα: Με ένα πριόνι που είχε για τις δουλειές στον κήπο τού έκοψα το δεξί χέρι. Με εκείνο που έκανε τον σταυρό, αφού πρώτα μου τσάνιζε το σώμα με το λουρί... *(Η Άννα σταματά σαστισμένη.)*

Φεντόρ: Συνέχισε!

Άννα: *(Η Άννα συνεχίζει να διαβάζει σαν ρομπότ.)* Δεν αντέδρασε. Δεν ούρλιαξε από πόνο. Σαν να το περίμενε. Του είπα «αν θες κάλεσε την αστυνομία, δεν θα το αρνηθώ». Έκλεισα την πόρτα. Έβαλα σε μια σακούλα και πήρα μαζί μου το χέρι που με είχε ακρωτηριάσει ψυχικά. Δεν με κατήγγειλε ποτέ. Δεν τον είδα ξανά ποτέ. *(Της πέφτει το χαρτάκι από τα χέρια.)*

Φεντόρ: Τώρα ξέρεις. Μπορείς να φύγεις.

Άννα: Να φύγω;

Φεντόρ: Ναι, να φύγεις. Αγάπησες έναν άντρα με μια τανάλια στη μνήμη, όχι με ένα πριόνι στο χέρι. Εσένα τα τέρατα ευτυχώς σε εγκατέλειψαν νωρίς. Σε άφησαν να μεγαλώσεις με ανθρώπους που ονειρεύτηκαν να φροντίσουν ένα παιδί.

(Η Νέσα περνάει από το δωμάτιο να δει τον Φεντόρ. Τους βλέπει σιωπηλούς και ταραγμένους και στέκεται σε απόσταση.)

Νέσα: Πέρασα να δω τον ασθενή *(Με στόμφο επαγγελματικό.)* Θα επισκεφθώ τα διπλανά δωμάτια και θα περάσω αργότερα.

Άννα: Όχι, όχι, δεν χρειάζεται, έφευγα. *(Η Άννα φορά το παλτό της και εξαφανίζεται.)*

Νέσα: Όλα καλά, Φεντόρ;

Φεντόρ: Ναι, όλα καλά.

Νέσα: Χρειάζεσαι κάτι;

Φεντόρ: Όχι, ίσως λίγο ύπνο.

Νέσα: Τότε να πηγαίνω. Θα περάσω ξανά το πρωί.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ - ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ

*Λίγες μέρες μετά. Η Νέσα μπαίνει στο ιατρείο της και αιφνιδιάζεται.
Ο Φεντόρ –χωρίς να τον έχει δει– την περιμένει πίσω από την πόρτα
και της βάζει μια διάφανη σακούλα στο κεφάλι.*

Νέσα: (βγάζει κραυγές και καλεί σε βοήθεια, χωρίς να έχει δει ποιος της έχει επιτεθεί.) Βοή... (Πνίγεται.) θει...α, βοή...θει...

(Ο Φεντόρ της σφίγγει τη σακούλα χωρίς να μιλά κι έπειτα τη χαλαρώνει λίγο.)

Νέσα: Ποιος; (Με πνιγμένη φωνή.)

Φεντόρ: Και τώρα οι δυο μας... (Της βγάζει τη σακούλα.)

Νέσα: Έχεις τρελαθεί; Τι σου συμβαίνει; Παραλίγο να με πνίξεις!

Φεντόρ: Ήθελα να νιώσεις πως είναι να σταματά η ανάσα σου.

Νέσα: Είσαι εντελώς τρελός, μου φαίνεται.

Φεντόρ: Να σταματά η ανάσα σου, να σταματά και το μυαλό σου. Να μην ορίζεις τίποτα. Ούτε το σώμα σου ούτε τη σκέψη σου.

Νέσα: Με τρομάζεις. Φύγε, αλλιώς θα φωνάξω την αστυνομία.

Φεντόρ: Την αστυνομία; Θα τους πεις τι μου κάνεις τους τελευταίους μήνες;

Νέσα: (Σιωπή.)

Φεντόρ: Δεν πειράζει... Θα μιλήσω εγώ. Όλες μου οι αναμνήσεις ξεκινούν μαζί σου. Μετά τη θεραπεία. Ό,τι προηγήθηκε διαγράφηκε. Πριν από λίγο καιρό ξεκίνησαν ξανά οι εφιάλτες. Γιατί, Νέσα;

Νέσα: (Σιωπή.)

Φεντόρ: Πολύ καλά. Θα συνεχίσω εγώ. Ποιος είσαι αν σου σβήσουν τη μνήμη; Ξέρεις τι είναι να ζεις χωρίς να θυμάσαι κι ό,τι γνωρίζεις για σένα να είναι όσα φρόντισες κάποτε να γράψεις; Σ' ένα βρομόχαρτο... Ό,τι ξέρω για μένα για μένα είναι σαν να το έχει ζήσει ένας άλλος. Ας πούμε, ο ήρωας ενός βιβλίου. Δεν υποφέρω για όσα γνωρίζω. Είναι τόσο μη ανθρώπινο να θυμάσαι χωρίς να νιώθεις. Ούτε πόνο ούτε χαρά. Κι αυτό το χρωστάω σε σένα.

Νέσα: Θα ήθελα να μη μου χρωστούσες τίποτα. Και να με αγαπούσες χωρίς οφειλές.

Φεντόρ: Δεν απαντάς στην ερώτηση. Γιατί ξεκίνησαν πάλι οι εφιάλτες μου;

Νέσα: (Μετά από μικρή σιωπή.) Ξέρεις, διάλεξα αυτή την πόλη γιατί άκουσα κάποιον να λέει πως όσο πιο μικρό είναι ένα μέρος τόσο πιο μεγάλη είναι η υποκειμενικότητά μας. Όταν ήρθα εδώ, ένιωσα ξαφνικά μεγάλη και σπουδαία. Και αποφάσισα να μείνω.

(Ο Φεντόρ της γνέφει να συνεχίσει.)

Νέσα: Σε αυτή την πόλη γεννήθηκε η Νέσα Ρένταν και πέθανε η Κλοτίλντ Σμιτ. Άλλαξα ταυτότητα για να μην υπάρχει τίποτα που να με συνδέει με τον

Μαρι Σμιτ. Ούτε μια συλλαβή. Ούτε ένα γράμμα. Και τώρα, τόσα χρόνια μετά, τον βλέπω στον καθρέφτη μου. Εσύ γνωρίζεις καλά πώς είναι να ζεις χωρίς να θυμάσαι. Εγώ, από την άλλη, γνωρίζω πώς είναι να ζεις χωρίς να ξεχνάς... (παύση)

Φεντόρ: Συνέχισε, Νέσα

Νέσα: Δεν εφάρμοσα ποτέ τη θεραπεία σε μένα. Έπρεπε... έπρεπε να νιώθω ένοχη για εκείνον. Προσπάθησα να επανορθώσω για τα εγκλήματά του. Αυτός ποτέ δεν τα αποκάλεσε έτσι. Μιλούσε για πειράματα που είχαν ιερό σκοπό. Σε ένα από αυτά έπαιρνε παιδιά από ορφανοτροφεία και τα προωθούσε σε ανθρώπους που είχαν διαγνωστεί με κάποια βαριά ψυχική ασθένεια για να παρακολουθήσει την εξέλιξή τους. Κάποιοι από αυτούς ήταν παιδόφιλοι, άλλοι αυτοκτονικοί. Κάποια από τα παιδιά κακοποιήθηκαν σεξουαλικά και άλλα έγιναν αυτόπτες μάρτυρες της αυτοκτονίας των θετών γονιών τους. Όταν σε συνάντησα, πίστεψα πως θα είχα μια ευκαιρία. Ο άντρας που θα έσωζα, σκέφτηκα, δεν μπορεί παρά να με αγαπούσε. Δεν σε αγαπάει όμως ποτέ κανείς γιατί τον έσωσες. Τώρα... ξέρεις.

Φεντόρ: Νόμιζες πως δεν ήξερα;

Νέσα: Πώς έμαθες; Η Άννα;

Φεντόρ: Είχα φροντίσει να μάθω από νωρίς τα πάντα για σένα. Γιατί μέσα μου τα γνώριζα από την πρώτη στιγμή που σε είδα. Αναγνωρίζω τους ανθρώπους που έχουν μεγαλώσει με ένα τέρας. Ίσως αυτό να με έφερε πιο κοντά σου κι όχι η διάσωσή μου... από τη Δόκτορα Ρένταν, όπως νομίζεις.

Νέσα: Φεντόρ, εάν τόσα χρόνια δεν είχαμε...

Φεντόρ: Κι ίσως γι' αυτό όταν με καταδικάσες ξανά στην αρρώστια μου, το δέχτηκα. Μπορεί και να ήθελα κατά βάθος να νιώσω ξανά πιο ανθρώπινος. Με μια μνήμη που πονάει και όχι έναν παραλυμένο ιππόκταμπο.

Νέσα: Δεν με μίσησες όταν έμαθες;

Φεντόρ: Τότε σε αγάπησα πραγματικά. Όταν έμαθα τι είχες διασχίσει για να φτάσεις εδώ και χωρίς ποτέ να θελήσεις να σβήσεις τα δικά σου μνημονικά ίχνη. Το ότι με έσωσες ήταν λίγο μπροστά στο ότι είχες καταφέρει να σώσεις τον εαυτό σου δίχως να τον καταδικάσεις στη λήθη.

Νέσα: Και πώς μπορούσες να το ξέρεις; Ότι δεν είχα εφαρμόσει τη θεραπεία στον εαυτό μου;

Φεντόρ: Γιατί κοιμόμασταν στο ίδιο κρεβάτι. Στον ξύπνιο σου έδειχνες πάντα άτρωτη. Στον ύπνο σου όμως ήσουν ευάλωτη, όπως κάποιος που θυμάται και υποφέρει.

Νέσα: Δεν τα κατάφερα, Φεντόρ. Δεν τα κατάφερα. Όταν άρχισα να σε χάνω, έχασα και μένα. Χρησιμοποίησα τη διεγερσιμότητα των νευρώνων ανάκλησης για να σε εγκλωβίσω. Πώς γίνεται να παλεύεις μια ολόκληρη ζωή για να ξεφύγεις και στο τέλος να μοιάζεις με ό,τι μισείς;

Φεντόρ: Θα μπορούσα να σε φωνάξω Κλοτίλντ. Νομίζω το προτιμώ. Ας ξεχάσουμε για λίγο τη Δόκτορα Ρένταν και τις θεραπείες της.

Νέσα: Δεν θα δυσκολευτείς να το συνηθίσεις;

Φεντόρ: Το καινούργιο σου όνομα;

Νέσα: Το παλιό μου όνομα..

Φεντόρ: Έχουμε μια ολόκληρη ζωή..

Νέσα: Και τι θα κάνουμε, Φεντόρ;

Φεντόρ: Θα σου πω μια ιστορία για μένα, μια ιστορία που εσύ και γω βυθίσαμε στη λήθη πριν προλάβω να σ' την εξομολογηθώ.

Νέσα: Μια ιστορία; Τι ιστορία;

Φεντόρ: Δική μου, παλιά. Μια σκληρή, άσχημη ιστορία.

(Σκοτάδι)